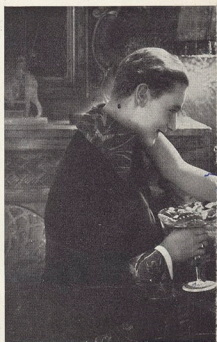

Benjamin Christensen som Mesteren. — Her kan ikke bringes Citater fra Romanen om Mesterens beløgende, vildt Skæg.

Dette er en af de bedste Film, der overhovedet er set. Det er en Film med fuldkommen dejlige Billeder, ypperlige Optagelser, der viser en fortrinlig Beherskelse af Teknikken. Desuden er denne Film i en sjælden Grad befruet for den Uro, der oftest præger Dramaer i levende Billeder. Ikke blot er der en til Hjælps gængsende Ro udbreddt over Billederne, men deres Skiftning er ogsaa saaledes arrangeret, at man ikke irriteres. Den rolige Kontinuitet bevares.

Man tør i alle Fald hævde, at det Skridt, der her er gjort bort fra det, vi er mest vant til at se paa Filmene, er behageligt og paaskønnelsesværdigt. Hr. Carl Th. Dreyer, der har iscenesat Filmen — i Tyskland hos Ufas forsvigt — viser atter, at han er i Stand til paa mange Punkter at bryde ud fra de ikke blot udtædte men fejltraadte Stier. Men naar dette er sagt, maas det ogsaa belægges, at der i »Mikael« er saa meget, der ikke er Herman Bang. Man tør ikke sige, at der kun er lidt af Her-

Mikael og Fyrstinde Zamkoft.

— Eftersom min, beløgende kun. — Ja, mestende kun.

MIKAËL SOM FILM

Ved Bordet Prinsesse Zamkoft og Mesteren. Bag demnes Stol Major Domas.

— Ja, det var dengang, sagde Mesteren, dengang i vor Ungdom . . .

man Bang, thi der er bevarret adskilligt af Tonen. Men der er saa meget andet, der er galt.

En udmærket Æstetik har udalt sig om denne Film, og han har taget Afstand fra den. Det har vakt megen Latter blandt Filmens Mænd — thi han har jo ikke Forstand paa Film. Der er altid nogle, som tror, at de er ene om at have Begreber, men netop naar Filmen vil være — og naar den synes at kunne være — Kunst, maa Filmens Mænd jo erindre, at det ikke er det tekniske alene, der spiller en Rolle. Og det er det, de særlig og frem for andre kan udtale sig om. Det menneskelige f. Eks. kan alle udtale sig om. Det er en bl. a. overmaade fortaalsagt, at det paa den, der kræver og holder af Herman Bangs »Mikael« virker fuldkommen desorienterende, at »Mesteren« ikke spilles med stort skæg. Man kan overhovedet ikke forestille sig

Mesteren uden Skæg, det værdige Skæg med de livlige Strøber, som stadig og stadig omtales, af Bang. Formodentlig skyldes det tekniske Aarsager, at man har strøget Skæget. Det er uheldigt at spille med kunstigt Skæg paa en Film, der rober saa meget. Men Probleemet maatte og skulde løses! Det er nu engang ikke elers »Mikael«. Og det er ikke løst. Og saa skal Mesteren være gammel, i hvert Fald ældre. Han skal være bondesiddi, en Rejssanseskikkelse. Man tænker sig noget i Retning af en Zornik Bondero-bushed. Her faar man en yngre Mand med et glat Ansigt, og han synes mest at maatte nedstamme fra en adelig Slægt, saa misforstaaet, saa galt i hvert Fald, er Anlægget. At derimod Benjamin Christensen, der spiller Mesteren, indefor den Ræmme, han har anlagt, udfører sin Rolle ypperligt,

1924

Lund & Børn

skal med Glæde erkendes. Han er en fremragende Skuespiller, en af de betydeligste Filmskuespillere, og selv om dette ikke er Mesteren, bør denne Skikkelse ses af alle, der interesserer sig for Film — og af et Par tit!

Der er utallige Smaa-ujøstigheder, som har været uundvendige. Men en gennemgribende Urimelighed er det f. Eks., at man helt har omformet Fyrstinde Zamkofts Karakter. Det er i Filmen hendes, der viser Mikael et Brev, som meddelede, at hun er ved at være ruineret, og det er derfor, Mikael foreslaar hende at sælge det berømte Billede. »Søjbringeren« som Mesteren har malt, og som Mesteren har skænket ham. I Romanen faar Mikael ad anden Vej denne Viden, og Fyrstinden ved overhovedet ikke, at Mikael sælger Billedet — det gør en betydelig Forskel paa hendes Karakter. Og det er en usdig Fejl.

Men noget andet er, at Publikum skal se denne Film. Den er skøn og storartet. Den er pragtfuld og usædvanlig. Det bør blive en Tilbøfsfilm. V.

Charles Schvinn. Kritikerne, der noterer alt, hvad Mesteren siger og gør — til Brug for de Dagbøger om Mesteren, han engang vil udgive.

Mesteren Dødsdæren. Ved Sengen Charles Schvinn.

»Charles, sagde Mesteren, vil du bare mig, og naar jeg er død, vil du leve mig videre. Nem til »Kilderen«, det er, bare jeg kan få. Der vil jeg helle måls i Aften, det, naar Sagen skifter og Gættet grænses . . .